

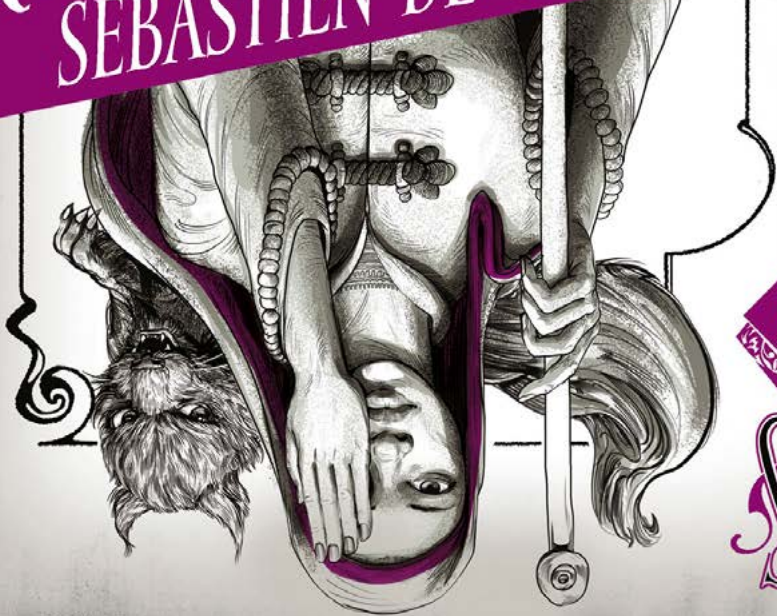
S

5

KRÁLOVNOVRAH

SEBASTIEN DE CASTELL

5

S

DIVOTVŮRCE – KRÁLOVNOVRAH

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Sebastien De Castell

Divotvůrce – 5. díl – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KRÁLOVNOVRAH

KRÁLOVNOVRAH

SEBASTIEN DE CASTELL

EGMONT

Věnováno Eriku Torinovi.
*Divotvůrce je nádherná dlouhá cesta,
na kterou bych se ale nikdy neodvážil vydat,
kdybys mě několik prvních mil nevyprovázela.*

Original title: *Queenslayer*

Copyright © Sebastien de Castell, 2019

Illustration copyright © Sam Hadley, 2019

First published in English language as *Queenslayer* in Great Britain
in 2019 by Hot Key Books, London

The moral rights of Sebastien de Castell and Sam Hadley to be
identified as author and illustrator of this work have been asserted.

Toto dílo je fikce. Jména, místa, události a příhody jsou buď plodem
autorovy představivosti, nebo použity fiktivně. Jakákoli podobnost
se skutečnými osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

EGMONT

Vydalo nakladatelství EGMONT, v Praze roku 2019 ve společnosti
Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 36158

Z anglického originálu *Queenslayer* přeložil Peter Kadlec

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Art D - Grafický ateliér Černý, s.r.o.

Tisk Finidr, s.r.o.

TS 14. První vydání

ISBN 978-80-252-4796-9

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

SLZÍCÍ
PSANEC

Svět už viděl spoustu starých poustevníků, ale ještě nikdy neviděl starého psance. Jak poustevník, tak psanec se zřikají společnosti ostatních lidských bytostí, ale pouze psanec žije v neustálém strachu o společníka a duši mu věčně svírá předtucha, že jednoho dne stejně skončí s oprátkou na krku. Vůbec nezáleží na tom, jak jste opatrný, ani na tom, jak jste obratný. Po tolika chladných nocích strávených mimo poklidná centra civilizace vás začne unavovat, že vás pronásledují vaši vlastní lidé. Začnete být protivný. Přestanete o sebe dbát. A to znamená, že už brzy budete co?

Budete mrtvý.

Sníh a měď

Ššš, ššš, ššš, šeptal stříbřitý sníh, stejně chladný jako chlap, který vám uprostřed ulice plné lidí zakryje zezadu rukou ústa a vrazí vám nůž do zad. V tomto konkrétním davu nás bylo sedm třesoucích se zimou na mrazivé planině vysoko v pohraničních horách. Merrell Betrian, muž, kterého jsem přišel zabít, krčící se za Arc'aeonem, válečným mágem, jehož si najal, aby mě zabil dřív. O několik metrů dál stáli dva otrávení daromanští šerifové, kteří se nám laskavě nabídli, že dohlédnou na náš souboj (popravdě řečeno, kdybychom nezaplatili poplatek za úřední dozor, hrozilo by nám zatčení). Zbýval už jenom nádherný orel kroužící vysoko nad námi, který byl Arc'aeonův zvířecí ochránce, a malý protivný kočkoveverčák, který byl považován za ochránce mého. No, a samozřejmě já.

„Teď to schytáš, Kellene!“ hulákal na mě Merrell z opačné strany padesátimetrového, sněhem poprášeného prostranství, které nás oddělovalo. „Tady Arc'aeon je opravdovskej ohnivej mág. A taky to není blbec, takže žádný tvý divotvorecký triky na něho fungovat nebudou.“

„Jo, máš recht, Merrelle,“ vykřikl jsem i já. „Mý triky fungují jedině na blbce.“

Merrell zaklel, Arc'aeon se pousmál a dva šerifové stěží potlačovali smích. Ani pták, ani kočkoveverčák nám nevěnovali žádnou pozornost. Soustředili se na sebe. Pokud šlo o mě, pomyslel jsem si, že možná Merrell přece jen nebude takový pitomec, jaký se původně zdál. Teď neobratně podupával na místě ve snaze zabránit, aby mu omrzly nohy.

Myslel jsem si, že už ho doháním, spěchal jsem, abych mu zabránil překročit hranici na zhubanské území, kam věděl, že za ním nepůjdu. Myslel jsem si, že pronásleduju tupého chlapa s pomačkanou hubou, který mlátí svou ženu a podvádí v kartách. Ukázalo se, že jsem se šeredně mýlil.

Merrell byl mnohem bohatší, než dával najevo. Měl taky mnohem lepší styky, jelikož být netrpěl nedostatkem peněz, najmout si dobrého válečného mága nemohlo být zas tak jednoduché. Můj lid burany z pohraničí obvykle pohrdá a nenechává se jimi zaměstnávat.

Pohled na Arc'aeona byl naproti tomu jako pohled na sebe samého v křivém zrcadle. Do mých osmnáctých narozenin scházelo sotva pár dní a nevypadalo to, že se dožiju dvacítky. Arc'aeonovi mohlo být něco přes třicet, už nyní byl hlavou váženého jan'tepského rodu, bohatý, mocný, a jistě ho čekala dlouhá a oslnivá budoucnost. Mé vlasy mají slušně řečeno barvu hnoje, jeho zářily v ranním slunci, jako kdyby byly upředené z platinových a zlatých vláken. Já byl po dlouhých měsících strádání a života na útěku kost a kůže; on měl svalnatou postavu vojáka.

„Máš hezké brnění,“ zavolal jsem přes plochu zvířené-
ho sněhu, která ležela mezi námi. Hrud, paže a nohy mu
chránily dokonale přiléhavé, zářivě lesklé pláty připev-
něné pruhy hedvábné látky. „Je velmi... zlaté. Hodí se ke
tvému ptákovi.“

„Shadea je orel, hochu,“ opravil mě a s úsměvem po-
hlédl vzhůru na dravce líně kroužícího ve vzduchu jako
káně, které vyhlíží novou kořist. „Pták je něco, co pole-
tuje kolem, dokud si to nezastřelíš k obědu. Orel si dá
k obědu tebe.“

Zamyšleně ukázal na mě. Neměl jsem žádné brnění, až
na koženou kazajku a kožené jezdecké nohavice, které mě
chránily, abych se při každém pádu z koně neodřel až na
maso. „Máš hezký klobouk,“ řekl a kývl na můj daroman-
ský hraničářský klobouk, který jsem nosil, aby mi slunce
nesvítilo na černá znamení, jež se mi klikatila kolem levé-
ho oka. „Ty stříbrné symboly na střeše jsou... roztomilé.
Slouží k něčemu?“

Pokrčil jsem rameny. „Muž, jemuž jsem ten klobouk
vzal, říkal, že mi přinesou štěstí.“

Arc'aeon se opět usmál. „V tom případě tě přecenil.
Tenhle pitomec mi zaplatil slušné peníze, abych s tebou
skoncoval, Kellene z rodu Ke, ale udělal bych to i zadar-
mo, kdybych věděl, že jsi černý stín. Teď ti to tvoje odpor-
né levé oko hezky provrtám světelným bleskem.“

Pták... vlastně orel, vydal hlasitý skřek, jako kdyby ro-
zuměl našemu rozhovoru. „Ty myslíš, že ten pták ví...,“
začal jsem.

„Ovšemže ví, co říkáš,“ zaprskal Reichis a dodal: „Idji-
te.“ Kočkoveverčák chtěl říct „idiote“, ale už jsme se potu-

lovali pohraničím několik měsíců a on začal mluvit jako bezzubý pasák ovcí. „Ten orel je jeho ochránce. Všechno, co slyší ten vypelichaný mág, slyší i pták.“

Shlédl jsem dolů na Reichise. Vypadal trochu legračně, jak si stínil tlapou oči před ostrým slunečním světlem, které se odráželo od sněhu a ledu, aby lépe viděl na mágo-va orla. Jestli jste ještě nikdy neviděli kočkoveverku, pak si představte, že nějaký opilý bůh obdařil obtloustlou, něco přes půl metru dlouhou kočku dlouhým huňatým ocasem a srstnatými blánami mezi předníma a zadníma nohama, které jí umožňují snášet se klouzavým letem z vrcholků stromů a zarývat drápy a zuby do vybrané kořisti – kterou je prakticky všechno, co se hýbe. Načež stejné božstvo dalo svému stvoření do vínku zlodějské sklony. A vyděračské. A nejspíš víc než při jedné příležitosti také vražedné.

„Vsadím se, že Arc’aeonovi ten jeho orlí kámoš neříká ‚idjíte‘,“ konstatoval jsem.

Reichis na mě pohlédl. „Jo, hm, to je možné, protože já nejsem tvůj ochránce. Já jsem tvůj obchodní partner. *Idjíte.*“

„Myslíš, že na tom asi za pět minut bude záležet, až nás šerifové vyzvou, abychom tasili, a ten orel tě popadne a vyrvе ti vnitřnosti z těla?“

„Správně,“ poplácal mě Reichis po noze. „Dobrá, jsi génius, chlapče. Teď jen vyřid’ toho chlápka, abychom si mohli dát toho jeho ošklivého ptáka k večeři. Zamlouvám si obě oči.“

Spustil jsem ruce dolů k bokům, kde jsem měl pouzdra na prach. Stálo mě malé jmění přemluvit brašnáře,

aby mi je zhotovil, ale umožňovala mi sahat po prášcích rychleji než do mých starých váčků, a když bojujete s válečným mágem, může i zlomek vteřiny znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. Merrell si div nesedl na zadnici a oba šerifové na mě okamžitě namířili své kuše pro případ, že bych chtěl při souboji podvádět, avšak Arc'aeon můj pohyb zcela ignoroval.

„Vůbec se nebojí, že ho zasáhneš,“ promluvil Reichis. Totiž, vlastně se nedalo říct, že mluvil – vydával kočkovaverčí zvuky –, ale podstata našeho vztahu je taková, že ty zvuky vnímám jako slova.

„Přesně tak,“ řekl jsem. „Neproniknutelný kouzelný štít?“

„To bude ono.“

Prozkoumal jsem očima prostor mezi námi a ohnivým mágem. Na zemi jsem nespatriil nic. Vybral jsem si toto místo úmyslně, poněvadž je zatraceně těžké udržet kruh neporušený, když jediným místem, kam ho můžete narýsovat, je led a sníh. Neviděl jsem žádné stopy, takže logicky zbývala jenom jedna možnost.

„Poslyšte, hoši. Vadilo by vám, kdybychom se posunuli asi o metřík doprava? Tady mi svítí slunce do očí. Mám právo na férový souboj, ne?“

Starší z šerifů, myslím, že se jmenoval Harrex, pokrčil kostnatými rameny a tázavě pohlédl na Arc'aeona. Mág se na něho jen usmál a zavrtěl hlavou. Jeho orel se pokusil o nálet na nás a zpátky k nebi se zvedl jen asi metr od mého obličeje.

„Byli tu už dříve a položili pod sníh měděný drát s ochrannými zaklínadly, pak na něj nalili vodu a počka-

li, až se promění v led,“ řekl jsem Reichisovi. „Zdá se, žeš měl pravdu, že jsme se tu měli včera utábořit.“

„Idjite.“

Harrex zvedl ruku s miniaturními slunečními hodinami. „Dobrá, pánové. Řekl bych, že čas nadešel. Za minutu bude deset a tady šerif Parsus začne odpočítávat od sedmi. Předpokládám, že další pravidla znáte.“

„Zabít toho druhého?“ navrhl jsem.

Reichis na mě zlostně pohlédl. „Takový je tvůj plán? Dělat vtipy, až nás ten mág nebude moct odpálit, protože se rozchechtá tak, že nebude schopen pronést zaklínadlo?“

„To by možná bylo pro nás nejlepší. Neexistuje žádný způsob, jak bych ten štít mohl prorazit.“

„Co si tedy počneme?“

Ohlédl jsem se po Arc’aeonovi a sledoval jsem, jak se úsměv na jeho tváři rozšiřuje. Stál na svém místě naprosto klidný a vyčkával na signál k zahájení souboje.

„Sedm!“ vykřikl šerif Parsus.

Pohlédl jsem dolů do Reichisových korálkovitých kočkoveverčích očí. „Co kdybychom si prohodili taneční partnery?“ navrhl jsem.

„Šest!“

„Říkáš, že si mám vzít mága?“ Kočkoveverky se obvykle neusmívají, teď ale Reichisův chlupatý obličejík zdobil zlověstný úšklebek. Možná byl lakomý, možná byl lhář, zloděj a vyděrač, ale ten malý parchant nade vše miloval drsný boj až do konce. Před několika měsíci si nechal levé oko očarovat stejnou kletbou černého stínu, jako mám já. Jeho povaha se tím nijak nezlepšila.

„Pět!“

„Přestaň blbnout, Reichisi. Víš, co máš dělat.“

„Čtyři!“

Reichis se lehce otrásl. Jeho kožich změnil barvu z obvyklé světle hnědé s černými pruhy na čistě bílou, čímž se stal na vysokém sněhovém koberci takřka neviditelným. Rozepnul jsem kovové přezky na pouzdrech a otevřel záklopy.

„Tři!“

Arc'aeon spojil prsty obou rukou do špičky. Znal jsem dobře ten tělesný tvar, třebaže jsem sám neuměl to kouzlo vytvořit. Mimovolně jsem sebou trhl při pomýšlení, co by se se mnou stalo, kdyby mě zasáhlo.

„Dva!“

Arc'aeon na mě mrkl. Orel dokončoval poslední okruh připravený vrhnout se na Reichise. Kočkoveverčák se spustil na všechny čtyři a zabořil zadní nohy do sněhu, aby se mohl lépe odrazit.

„Jedna...“ řekl Parsus, na můj vkus s příliš velkým nadšením.

Svědkové podobných scén budou nejspíš vědět, že porážka v souboji má obvykle jenom dvojí vyústění: buď skončíte na kolenou a žebráte o milost, nebo na zádech a čekáte, až vaši mrtvolu zakryje padající sníh.

„Začněte!“

Vzápětí jsem měl objevit třetí možnost, která byla ještě horší.

Oheň a blesk

V okamžiku, kdy se kolem Arc'aeonových prstů zhmotnily první modré jiskřičky záblesků, se orel vrhl střemhlav na Reichise, aby ho zabil. Ohnivá magie byla doslova cítit ve vzduchu a vzápětí už vyšlehl záblesk. Modlil jsem se, aby byl Arc'aeon natolik sebejistý, že splní své předchozí výhrůžky. Praštil jsem sebou o zem s rukama zasunutýma do pouzder u boku a nabral jsem ukazováčky špetku červeného a černého prášku. Sledoval jsem ohnivou kouli, jak prolétla prostorem, kde by mě ještě před zlomkem vteřiny zasáhla do levého oka. Ten chlapík měl věru dobrou mušku.

Reichis za sebou vyvolal malou sněhovou vánici, jak se tryskem rozběhl k Arc'aeonovi, a nepřestával křičet: „Chcípni, ty pitomý holube!“

Orlovy spáry se už málem dotýkaly kočkoveverčákova kožichu, když jsem vyhodil prášky do vzduchu před sebe a padl jsem pravým ramenem na zem. Samy o sobě byly prášky netečné a nevinné jako batolata, avšak vzájemně se nesnášely, takže jejich kontakt vyvolal pokaždé ohromný výbuch. Podstatou magie samozřejmě není výbuch – ten

způsobí prášky samy o sobě. Magie spočívá v obtížnější části – řídit explozi určitým směrem, aniž byste si přitom spálili prsty nebo obličej. Mé prsty vytvořily nezbytný tělesný tvar: malíčky a prsteníčky přitisknuté k dlani na znamení sebeovládání; ukazováčky a prostředníčky namířené dopředu, aby naznačovaly směr; a palce ukazovaly k nebi a ztělesňovaly prosbu, aby mi, řekněme, někdo tam nahoře pomohl.

„*Carath Toth*,“ pronesl jsem dvouslovné zaklínadlo. Přísně vzato byly potřebné jenom první dvě slabiky. Toth bylo jméno jednoho obzvláště neodbytného lovce lidí, který nás s Reichisem vystopoval před několika týdny a oznámil celému městu, že se mnou s konečnou platností skoncuje. Jelikož mé prášky byly teď nasáklé jeho krví, dodávalo vyslovení jeho jména kouzlu ještě o trochu více energie.

Červený a černý oheň se vznítily, plameny se propletly jako hadi a sledovaly směr, který naznačovaly mé ukazováčky. Vystřelily proti orlovi a nechávaly za sebou kouřovou stopu. Minul jsem ptákovo srdce, ale zasáhl jsem jedno z jeho křídel a on se zřítíl na zem asi metr od Reichise. Kočkoveverčák se ani neohlédl a hnal se na svých krátkých nožkách ke svému pravému cíli.

„*Shadeo!*“ vykřikl mág a jeho ruce mimovolně opustily tělesný tvar dalšího zamýšleného kouzla. *Bolí to, když to tvůj ochránce schytá, co?* pomyslel jsem si zlomyslně. Chápejte, proti tomu orlovi jsem nic neměl, ale snažil se zabít mého obchodního partnera.

Arc’aeon vypálil druhý blesk, právě když jsem se zvedal na nohy, a přinutil mě opět sebou plácnout o zem. Tentokrát jsem skončil roztažený na břiše. Cítil jsem, jak se

mi zježily vlasy, když mi blesk prolétl těsně nad hlavou. Pochopil jsem, že třetímu blesku se už nevyhnu.

Reichis mezitím překonal vzdálenost mezi sebou a válečným mágem. S divokým mručením vyskočil do vzduchu. Arc'aeon málem upadl naznak, ačkoli nebylo možné, aby kočkoveverčák prolomil štít. V tomtéž okamžiku, kdy Reichis dopadl na zem, začal zuřivě hrabat ve sněhu a ledu a pronikal k místu, kde musel být zakopán křehký kruh z měděného drátu.

Arc'aeonovi to právě začalo docházet, když jsem po jeho ochránci vyslal další porci prášků.

„*Carath Toth*,“ zamumlal jsem.

„Ne!“ zaječel Arc'aeon. Tentokrát vyslal jiné kouzlo, něco jako zaklínadlo či ochranu, které obklopilo orla a rozptýlilo mou explozi v oblaku černého kouře. *Dobrý trik*, pomyslel jsem si.

„*Ted!*“ zavrčel na mě Reichis.

Uviděl jsem ve sněhu, kde hrabal, mezeru, která mi dávala příležitost k útoku. Nebyl jsem však na správném místě, odkud bych mohl vyslat zažehnuté prášky skrz otvor ve štítu.

„*Sakra*,“ ulevil jsem si, vyskočil jsem na nohy a rozběhl jsem se k Arc'aeonovi.

Viděl jsem, že se dívá na zem a skládá ruce do nového, ošklivého tvaru. Oči mu těkaly z mezery na Reichise, aby nakonec spočinuly na mně a vzápětí mi namířil kouzlo na prsa. *To je brzy, sakra, moc brzy*. Nebyl jsem ještě v přímé linii s mezerou.

„*Carath, pitomče!*“ vykřikl jsem z plných plic a namířil prsty na Arc'aeona, jako kdybych skutečně vyslal kouzlo.

Říkat „pitomče“ nebylo vůbec nutné, ale jste-li v postavení psance a na vaši hlavu je vypsána odměna, snažíte se pobavit, kde se dá. Instinktivně změnil polohu prstů a vytvořil krátkodobý štít. Což byla chyba, jelikož jsem ve skutečnosti nevypálil a jeho ochrana, pokud nebude ukotvena v měděném drátu, vydrží pouhou vteřinu. Arc'aeon si uvědomil, že jsem ho oklamal, a protáhl obličej. Nacházel jsem se nyní přímo před otvorem v jeho štítu.

Otvor ve štítu vypadal jako sloupec tetelícího se vzduchu. Naposledy jsem zašeptal své „*Carath Toth*“. Prášky se přede mnou srazily. Namířil jsem prsty do otvoru a vyslal skrze něj výbuch dříve, než Arc'aeon stačil vztyčit další ochranný štít. Záblesk ho zasáhl přesně doprostřed břicha a prorazil zdobené pláty jeho brnění.

Rozhostilo se ticho, během něhož jsme vyčkávali, až v horách dozní poslední ozvěny výbuchu. Válečný mág zůstal několik vteřin stát, jako by si odmítal připustit, že jeho tělo nyní postrádá orgány nezbytné pro život. Výbuch po sobě zanechal díru dost velkou na to, abych skrz ni viděl na místo, kde se za svým šampionem krčil Merrell. Když jsem k němu vykročil, mágovo tělo konečně zjistilo, co se stalo, a zhroutilo se na zem.

Pokud to všechno zní moc jednoduše, tak nebylo.

Kromě toho jsme se ještě nedostali do bodu, kdy jsem všechno podělal.

Krev a hedvábí

„No tak, Kellene, neudělej teď něco, co nikdo z nás nechce...“, škemral Merrell. Otočil se k oběma šerifům, Harrexovi a Parsusovi. „Nedovolte mu, aby mě voddělal!“ zaječel. „Zaplatím vám! Mám u sebe spoustu peněz, když je ten mág mrtvej.“

Šerifové zpražili Merrella pohledem. Pokoušet se podplatit královniny policejní úředníky? To nebylo zrovna chytré. Mám podezření, že jediný důvod, proč ho na místě nezatkli, byl ten, že věděli, že z toho brzy udělám možnost čistě teoretickou.

„Nechod' blíž, Kellene!“ Merrell měl ruce sepjaté jako k modlitbě, což bylo od něho plýtvání časem. Můj lid je příliš civilizovaný na to, aby věřil v bohy. Místo toho uctíváme své předky.

„Já?“ otázal jsem se. „Rozhodně nemám v úmyslu jednat unáhleně, Merrelle.“

Dal jsem mu jen tolik času, aby se mu ve tváři rozhostil výraz úlevy, a dodal jsem: „Teď je řada na kočkoveverčákovi, je to takový malý dareba. Nejspíš ti utrhne obličej a já si zatím dám malou snídani.“

Předkové. Už jsem jako Reichis a taky mluvím jako nějaký křupan z pohraničí.

„Ne! Počkat! Ještě pořád se můžem dohodnout. Každý ví, že hledáš lék na černej stín, je to tak? Dobře, znám jednoho chlápka.“

Když přijde řeč na hadí mazání a zázračné medicíny, každý zná nějakého chlápka.

Sníh mi příjemně zakřupal pod podpatkem, když jsem učinil další krok k Merrellovi. Stále jsem viděl výraz tváře té dívky, když... *Ne. Hněv je špatný rádce. Soustřed' se na to, co je tady a teď.*

„Přísahám, Kellene! Znáám jednoho chlápka! Uměl by vyléčit tvůj černej stín!“

Reichis už byl příkrčený a připravený ke skoku. Otočil ke mně nadutou kočkoveverčí tvář a já hned věděl, co si o tom všem myslí. „Nenalítني zase na tyhle kraviny, idjite.“

Jeho varování nebylo zapotřebí. Procestoval jsem křížem krážem dva kontinenty a utratil jsem každý halěř, který jsem dokázal vydělat nebo ukrást, při hledání léku na klikatá černá znamení kolem levého oka. Přineslo mi to jen zácpu a v jednom případě i ošklivou červenou vyrážku.

„Jak se ten zázrak jmenuje?“ zeptal jsem se.

Merrell byl buď příliš chytrý na to, aby si myslel, že mu skočím na jeho hru, nebo příliš hloupý, aby přišel s falešným jménem. Na tom však nezáleželo. Zaváhal jsem, a to stačilo. Sáhl si za záda a zachytil jsem záblesk ocele těsně před tím, než po mně hodil nůž spodním vrhem. Čepel mě zasáhla přímo do pravého ramene a já se svalil jako pytel. Reichis se vydrápal po Merrellově těle a zaútočil

mu na obličej. Zaryl mu drápy do levého očního důlku a vytrhl z něj kus masa, až vystříkl proud krve. Potom se mu kočkoveverčák vrhl na krk.

Merrell ječel, jako by ho na nože brali. S námahou jsem se zvedl, ale pak jsem uviděl, jak opět sahá za sebe.

„Reichisi! Má ještě jeden nůž!“

Kočkoveverčák mi nevěnoval pozornost. Malé, krvežíznivé monstrum.

Tryskem jsem uběhl několik kroků k nim a třel si o sebe prsty v naději, že se mi do nich vrátí cit a budu moci risknout ještě jedno kouzlo. Bylo to však beznadějně – při posledním odpalu jsem použil příliš mnoho prášku a prsty byly ztuhlé. Kdybych se o to pokusil znovu, jen by mi to utrhlou ruce. K pravému stehnu jsem měl připevněný balíček jako břitva ostrých ocelových vrhacích karet, ty by mi ale s necitlivými prsty a nožem zabodnutým do ramene byly také k ničemu.

Merrell mával nožem kolem sebe a pokoušel se jím Reichise seknout, ale kočkoveverčák byl natolik chytrý, že mu seskočil z prsou a zakousl se mu do nohy. Merrell ho prudce nakopl, takže kočkoveverčák přistál na zemi metr od něj. V záchvatu vzteku se Merrell rozběhl k němu a vší silou po něm dupl. Kdyby se Reichis neodkulil stranou, byl by ho rozdrtil. Merrell se chystal ke druhému pokusu, když jsem k němu konečně doběhl. Sykaje bolestí jsem si vytrhl nůž z ramene a zabodl ho Merrellu Betrianovi do krku. Myslím, že nakonec jsem křičel ještě hlasitěji než on.

Dva šerifové trpělivě vyčkali, až Merrell vykrváčí, a pak se vydali se svými koňmi k nám. Součástí dohledu nad

soubojem bylo i ošetření zranění vítěze. Daromani jsou takhle civilizovaní.

„Krvácíš opravdu pořádně, brachu,“ prohodil Parsus.

Podíval jsem se na rameno a zjistil jsem, že má pravdu. Bylo tam víc krve, než by mělo být. Nůž musel zasáhnout něco důležitého. Jako ve snu jsem popadl první kus látky, který jsem uviděl na boku šerifova koně, a přitiskl si ho na ránu, abych ji ucpal.

„A sakra,“ uslyšel jsem zamumlat Reichise.

Můj pohled se přesunul od kočkoveverčáka na dva šerify. Parsus vypadal, jako kdyby ho každou chvíli měla ranit mrtvice. Harrex sahal po své kuši. Teprve teď jsem si uvědomil, co jsem provedl.

Urazil jsem dvě stě padesát kilometrů, abych zabil člověka. Měl jsem pro to jediný zákonný důvod, a sice že mě ošidil v kartách. Zabil jsem v souboji jan'tepského mága, chladnokrevně jsem zavraždil jeho zaměstnavatele a až do této chvíle... kdy jsem z koně toho šerifa strhl červenobílou vlajku Darome... jsem se nedopustil žádného zločinu.

Na tomto impériu je zvláštní jedna věc: podle jejich způsobu uvažování, nejste-li cizí diplomat, jakmile vstoupíte na daromanské území, stáváte se *citavis teradi* – teritoriálním občanem. Tato pochybná čest s sebou přináší jeden nebo dva menší nároky na právní ochranu a svatou povinnost bránit panovníka. Naneštěstí jsem právě potřásl královninu vlajku krví, což bylo totéž, jako kdybych vyhlásil královské rodině Darome válku, jinak řečeno dopustil jsem se velezrady. A udělal jsem to před očima dvou královniných šerifů.

Neměl jsem sílu na další kouzlo, ale pravděpodobně bych se o ně stejně pokusil, kdyby mě Parsus prozíravě neudeřil do týlu svým šerifským obuškem. Poslední věc, kterou jsem slyšel, než jsem omdlel, byl Reichisův zděšený, třesoucí se hlas.

„Idjite.“

Koně a pouta

Když jsem se probрал, moje první myšlenka byla, že je Reichis mrtev. Ne, to není úplně přesné – moje první myšlenka byla, že se někdo musel pozvracet, protože jsem měl nos plný štiplavého zápachu. Moje druhá myšlenka, jelikož jsem také cítil pachut v ústech, byla, že jsem se nejspíš pozvracel já sám. Moje třetí myšlenka byla, že mě někdo pověsil na bok lodě. Ovšem jelikož oceán pod mnou vypadal zamrzlý, pravděpodobnější bylo, že jsem byl přivázán k boku svého koně. Šerifové mě přehodili tváří dolů přes sedlo, což není vhodná poloha, zvláště když zvíře pod vámi kluše volnou krajinou. Moje čtvrtá myšlenka ale, a to vám přísahám, byla, že je můj obchodní partner mrtev.

Šerifové nemají rádi překvapení a zbytečně neriskují. Poté, co viděli, jak Reichis šel po tom ptákově a následně po mágovi, nemluvě o tom, jak rozcupoval Merrellovi obličej, by ho spíš zabili, než by riskovali, že napadne i je, až zjistí, že mě chtějí odvézt pryč. Ubohý malý kamarád. Doufal jsem, že než si stačil něco uvědomit, bylo po všem.

Pak jsem uslyšel zvuk, který zněl jako zabručení, následovaný smíchem. *Předkové*, pomyslel jsem si. *Oni ho mučí, jen tak, pro zábavu.*

„Parchanti,“ řekl jsem. Aspoň že byl stále naživu. Teď už mi zbývalo jenom najít způsob, jak se osvobodit a zachránit ho. S námahou jsem otočil krkem, abych viděl, co kočkoveverčákovi provádějí. Vlastně nevím, co jsem čekal, že spatřím, ale rozhodně to nebyl pohled na staršího muže, Harrexe, jak jede na svém koni za mnou, a na Reichise nataženého na zádech se všemi čtyřmi tlapy ve vzduchu, zatímco mu šerif cpal do tlamy kousky jídla.

„Půjč mi ho taky na chvilku,“ zavolal šerif Parsus na svého parťáka.

„Měl jsi ho skoro celou cestu od hranic,“ pravil Harrex. „Kromě toho je mu dobře tam, kde je.“ Následně Harrex podržel další sousto potravy několik centimetrů před Reichisovým čenichem. „Ty jseš takovej roztomilej, chlupatej medvídek, vid?“

Reichis natáhl své tlapy a vytrhl Harrexovi jídlo z ruky. Šerif zamručel blahem.

„Ty jseš ale šikovnej, vid', ty malá potvůrko?“

„Mizero,“ zamumlal jsem.

„Cože?“ zaprskal. „Myslíš, že by ti bylo líp, kdybych měl prázdný žaludek?“

Zde je nejspíš dobré připomenout, že jsem si skoro jistý, že kočkoveverky jsou druhem létající krysy.

Snažil jsem se uvolnit si ruce s úmyslem vraždit, jen jsem si nebyl zcela jistý, kým začnu. Tehdy jsem na vlastní kůži pocítil daromanská pouta a uvědomil jsem si – s odevzdanou zvědavostí, kterou prý pocítuje odsouzenec těsně

předtím, než kat pod šibenicí otevře propadlo – že jsem v háji.

Nevím, co mě na poutech tolik fascinuje. Není to stav, kdy je člověk spoutaný, to jistě ne. Jako jejich častý, byť nedobrovolný nositel vám přísahám, že mé zkušenosti nemají nic společného s erotickými obrázky, které občas zdobí stěny schodiště do prvního patra podniků poskytujících kompletní služby.

S těmi pouty se to má tak: prozradí nám spoustu věcí o zemi, ve které se nacházíme. Vezměme třeba Zhubany, kteří žijí kousek severněji od místa, kde jsem byl zatčen. Jejich pouta, to je opravdu něco: tlusté železné náramky vybavené ostrými výčnělky, které vyvolávají stálý, bolestivý tlak na nervy v zápěstí. Každý, kdo má tato pouta nasazená déle než dvě hodiny, zažívá prudkou bolest a často vykrvácí z ran na ruku, ještě než se setká se svým zhubanským obhájcem, který ho má připravit na soudní líčení. Na druhou stranu, jste-li dostatečně houževnatý a snesete hodně bolesti, krev z vašich zápěstí může zaúčinkovat jako účinný lubrikant v případě, že se pokusíte z pout dostat.

Tak se vám jeví zhubanský národ: krutý, neohrožený a nepříliš chytrý. Máte-li kulturu postavenou na přesvědčení, že veškerá existence na světě je řízena osudem, dostanete mučící nástroje, za něž jsou zhubanská pouta považována. Zhubané soudí, že jste-li v poutech, ať už vinni, či ne, museli jste provést něco, co rozhněvalo vesmír a zasloužíte si tudíž veškerou bolest, kterou zažíváte. Na druhou stranu každý, komu se podaří uprchnout z ně-

kterého z jejich vězení, je považován za nevinného, vždyť koneckonců jeho osudem bylo uniknout.

To Jan'tepové naopak používají železo jen velmi neradi. Jejich parketou je magie, nebo bych, technicky vzato, měl říct *naší* parketou, jelikož i já pocházím z jan'tepského klanu. Mágové nemají pro čisté železo mnoho využití, jelikož ruší magii. Mimoto nepotřebují ke spoutání osoby něco tak barbarského jako tlusté železné náramky. Jan'tepské poutací smyčky tvoří pouze tenký měděný drát s vyrytými složitými drobnými symboly. Poutací smyčky mají zákeřnou schopnost stahovat se tím víc, čím větší tlak se na ně vyvíjí. Neboli čím vyděšenější a zoufalejší jste, tím dříve uvidíte, jak vaše ruce plesknou o zem, uříznuté ostrým měděným drátem.

Je to ošklivá věc. Prakticky nepřekonatelná, ledaže byste náhodou byli mocnější mág než ten, kdo poutací smyčky očaroval. Nu, není to tak docela pravda – existuje jeden trik, který vás jich zbaví pokaždé, ale tohle malé tajemství bych si raději nechal pro sebe. Kromě toho Jan'tepa nikdy nenapadne položit si otázku: „Co když je osoba, kterou spoutávám, ve skutečnosti mocnější mág než ta, která smyčky vytvořila?“ Protože pro Jan'tepy je každý mocnější mág takřka jistě zároveň i lepší člověk, a tudíž pokud vězeň unikne, v první řadě si nezasloužil být v poutech. Což vypovídá mnohé o tom, jaký je můj lid, moje rodina a můj život.

Ovšem pouta, která mi nasadili šerifové, byla daromanského typu. Daromanská pouta se liší od zhubanských i jan'tepských. Nechápejte mě, prosím, špatně; jsou až k neuvěření pevná: centimetr silné náramky z gitabrián-

ské oceli spojené řetězem, který by nepřetržl ani tucet pilek na železo. Avšak na rozdíl od bolest působících zhubanských pout nebo ruce odřezávající jan'tepské magie je vnitřní strana daromanských pout vyložena silnou vrstvou hedvábí. Jsou mimořádně pohodlná. Přísahám, že jsou měkkočká jako zimní rukavice nějakého dvořana.

Tohle vypovídá mnohé o daromanské kultuře. Pro ně, jakožto panský národ, který si během několika posledních staletí podrobil mnohé menší kmeny na kontinentu – včetně Jan'tepů –, je nejdůležitější, aby před ostatními vypadali důvěryhodně. Daromani zastávají na rozdíl od většiny ostatních národů podivný názor: domnívají se, že byste neměli být potrestáni za zločin, dokud nejste shledáni vinnými z jeho spáchání. Je to bláznivý způsob uvažování, leč zdá se, že jim to po celé ty roky fungovalo.

Podle Daromanů, pokud vás jsou nuceni zadržet a dopravit k soudu, když už se nemáte cítit vyloženě pohodlně, aspoň byste neměli trpět bolestí. Darome je vskutku civilizovaná země. Není divu, že dokázala ovládnout více než jednu polovinu kontinentu a zničit značnou část druhé.

Avšak daromanský lid je také neuvěřitelně praktický: hedvábná vrstva na vnitřní straně pout ve skutečnosti obepíná zápěstí tak pevně a vytváří tak dokonalý uzávěr, že dostat se z nich je nemožné. Daromanská pouta, kromě toho, že jsou to ty nejpohodlnější okovy, s jakými se kdy setkáte, jsou zároveň taková, že je naprosto vyloučeno, abyste se z nich dostali sami. Když jsem tedy řekl, že jakmile jsem na zápěstích ucítil daromanská pouta, věděl jsem, že jsem v háji, vězte, že vím, o čem mluvím.

Nešťastné osmičky

„Potřebuješ něco?“ zeptal se mě šerif Parsus a pobídl svého koně, aby jel vedle mého.

„Hodil by se mi klíč k těm poutům.“

Lehce zmatený výraz jeho nevýrazného, pihovatého obličeje svědčil jak o jeho mírné povaze, tak o naprosté absenci smyslu pro humor. „Myslel jsem spíš, jestli nechceš trochu vody nebo něco k jídlu,“ podotkl.

Daromanským šerifům skutečně nelze upřít, že dělají vše, aby se jejich vězni dostali pod šibenici dokonale zdraví. Myšlenka na jídlo nicméně způsobila jen to, že se mi znovu zvedl žaludek.

„Jenom trochu vody, díky.“

Vytáhl koženou čturu a přiložil mi ji ke rtům. Abych se z ní dokázal napít, musel jsem natočit hlavu na stranu, takže šerif zřetelně viděl znamení černého stínu kolem mého levého oka.

„Ta znamení nějak bolí?“ zeptal se a přitiskl mi čturu pevněji k ústům.

Chvíli jsem převaloval vodu v ústech, než jsem ji polkl. „Studí mě, když na ně zasvítí slunce. Ale jinak ani ne.“

„Je na ně zvláštní pohled.“ Přejížděl prstem ve vzduchu pár centimetrů od mého obličejce. „Vypadají jako tři kruhy omotaný liánama.“

„Už jsem slyšel horší popisy.“ Většinou měly něco společného s částmi lidského těla.

Parsus se ohlédl na Reichise, který právě vrkal – skutečně *vrkal* jako nějaký podělaný holub – a loudil po šerifu Harrexovi další pamlsky. „To tvoje zvíře má taky znamení kolem oka. Jsou to...?“

Nechal otázku nedokončenou. Reichis se před půl rokem nakazil černým stínem díky děvčeti, které si myslelo, že mi tím prokazuje laskavost. Myslím, že mi ji v jistém smyslu skutečně prokázala, protože když tak učinila, obnovilo se pouto mezi mnou a kočkoveverčákem. Na druhou stranu jsem si byl naprosto jistý, že jednoho dne se z té potvůrky stane plnokrevný démon, který pobije polovinu obyvatelstva kontinentu při zuřivém pátrání po máslových sušenkách. „Jedná se jen o ošklivé mateřské znaménko,“ zalhal jsem a hlasitěji – aby mě slyšel i Reichis – jsem dodal: „Má ho proto, že byl nejmenší z vrhu.“

Zdálo se, že kočkoveverčáka se tato urážka nijak nedotkla. „Říká ten, kdo je nejslabší mág v celém klanu.“

Parsus přiblížil prst poněkud blíže k mému oku. „Vadilo by ti, kdybych se...?“

„Docela jo,“ zarazil jsem ho.

Stáhl se. „Uvažoval jsi někdy o tom, že bys utratil něco peněz a nechal se prohlídnout nějakým, ehm, doktorem nebo šeptající čarodějnici nebo někým takovým?“

Reichis odfrkl. „Jenom každý den za poslední dva roky a každý groš, který vydělal.“

Parsus na mě pohlédl. „Co říkal?“

Pokrčil jsem rameny. „Jak to mám vědět? Je to jen pitomé zvíře. Možná zahlédl ptáka a vyděsil se.“

„Já bych řekl, že pitomé zvíře je to, které je přivázané ke koni,“ podotkl Reichis.

Šerif na mě pohlédl s ještě větším zájmem. „Viš, nejsou až tak černá jako, hm, neumím to přesně popsat. Královna má v hlavním městě pár dobřejch doktorů. Viděl jsem jednoho, jak vyléčil člověka, kterej měl kůži v ještě horším stavu než ty. Třeba by mohl pomoci.“

Usmál jsem se. „Léčí taky spáleniny na krku člověka, když z něho sundají oprátku?“

„Aha, no jo, promiň.“

„Parsusi, nerej pořád do toho kluka,“ zavolal na něj Harrex. „Dej mu napít a nech ho na pokoji.“

„Tak jo,“ zakřičel Parsus a ke mně dodal: „Zdá se, že máš trochu popálený ruce, kámo. Mám ti na ně nalejt vodu a trochu ti je umejt?“

„Neobtěžuj se,“ odsekl jsem a zaťal pěsti. Nebyla to jenom zatvrzelost – měl jsem velmi dobrý důvod pro to, abych nechtěl mít ruce čisté.

„Jak chceš,“ pokrčil rameny Parsus. Kývl hlavou na dlouhou, prašnou cestu před námi vedoucí mezi horskými hřbety. „Ale do hlavního města jsou to ještě dva dny.“ Pak se otočil a začal se opět hádat s Harrexem, kdo je na radě, aby si hrál s kočkoveverčákem.

Zkusil jsem ohnout rameno v místě, kde se na čas usadil Merrellův nůž. Šerifové mi ho ovázali, ale pořád mě silně bolelo. Nemohl jsem se zbavit zápachu zvratků a vlastního zkaženého dechu a uši jsem měl plné vděč-

ných vrkavých zvuků vydávaných nejospalejším tvorem pod sluncem.

„Kočkověvky přece tyhle zvuky ani neumějí vydávat,“ poznamenal jsem.

„Cože?“ zeptal se Harrex.

„Ale nic.“

Pootočil jsem hlavu a pohlédl na nebe. Slunce se začínalo sklánět k obzoru. Šerifové se budou chtít někde utábořit na noc, což bylo dobré, protože můj plán útěku spoléhal na to, že mi přestane být na zvracení. Nebyl to úplně dokonalý plán a závisel na tom, jestli se mi je podaří aspoň na čas přesvědčit, že jsem mnohem silnější mág, než na jakého jsem vypadal. Také to znamenalo, že moje ruce budou muset rozpoutat skutečné peklo – což nikdy není dobrý nápad, pokud jediný druh magie, ve kterém jste dobrý, vyžaduje rychlé a jisté prsty. Přesto jsem si věřil, že by to mohlo vyjít, když už nic jiného –

„Jezdci!“ vykřikl Parsus.

Snažil jsem se otočit hlavu tak rychle, že bych býval sletěl z koně, kdybych k němu nebyl přivázaný.

„K čertu s tím,“ zaklel Harrex. „Kolik a kde?“

Koutkem oka jsem viděl Parsuse. Díval se kukátkem ozdobeným mosaznými pásky k hraničním horám. „Napočítal jsem sedm. Nejmíň osm set metrů od nás, řekl bych.“

Starší šerif zasténal. „Krucinál, Parsusi, zbytečně jsi mě vyděsil.“ Vzal si od Parsuse kukátko a přiložil si ho k oku. „Potrvá jim dobré tři hodiny, než na koních sestoupí z toho hřebene.“

Harrex zastrčil kukátko do své sedlové brašny. „Ty zatracený Zhubani pronikají každé rok dál a dál na jih.“ Zajel

se svým koněm k mému, aby se ujistil, že moje pouta drží. „Lituju, chlapče, dneska jsme bez večere.“

„Co tím myslíš?“ chtěl jsem vědět a srdce mi kleslo až někam k žaludku, takže bylo jasné, že se vrátí na své místo, teprve až budu opět zvracet.

Šerif na mě pohlédl. „Nechci se zaplíst s žádnou zhubanskou loupeživou bandou. Zahlídli jsme jich sedm a ani Parsusovi, ani mně se tenhle poměr sil nelíbí. Ne, pojedeme dál celou noc až do kasáren v Castrum Tovus. Tam budeme moct přibrat dalších pár šerifů, abysme hezky v klidu a pohodě dojeli do hlavního města.“

Při zvažování nemilé skutečnosti, že žádným způsobem nedokážu uprchnout celému oddílu šerifů, jsem ucítil Harrexovu ruku, jak mě plácá po zádech. „Je mi líto, chlapče. Vypadá to tak, že příštích pár hodin zažiješ trochu drsnou jízdu.“

Otevřel malý toulec se šipkami do kuše připevněný k hrušce sedla, dotýkal se jich prstem a nahlas počítal. Přistihl jsem se, že počítám s ním. Měl celkem osm šipek, což znamenalo, že pokud by nás zhubanští jezdcí dostihli a Harrex by byl nejlepší střelec na světě, měl o šipku navíc, než potřeboval. V duchu jsem si prošel všechno, na co by mohl tuto poslední šipku použít: zastřelit něco k večeri, šťourat se s ní v zubech, zabít mě... Když máte na ruku pouta a jste přivázaný ke koňskému boku, na takové věci prostě myslet musíte. Ta poslední šipka mi nešla z hlavy.

Šerif si kontroloval sedlo a úkosem na mě pohlédl. „Máš něco v plánu, brachu? Páč si myslím, dokud budeš přivázaněj k tomu sedlu, těžko se ti poštěstí se ke mně pokradmu připlížit.“

Trhnul jsem sebou. „Šerife Harrexi?“ řekl jsem co nejkolidněji.

„No? O co jde? Škrtí tě ty řemeny?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Už jsi někdy slyšel o zhubanském Kolu osudu?“

Starý šerif pokrčil rameny. „Jistě, něco jsem zaslechl. Je to symbol jejich země, ne? Jeden velkej bronzovej máme v knihovně v královském paláci.“

„Důležitější je, že je to znamení jejich přístupu k životu. Oni si myslí, že osud se otáčí jako kolo. Pamatuješ si, kolik má to kolo paprsků?“

Svraštil rty. „Paprsky. Jasně. Učili jsme se to ve škole. Osm, myslím. Počkej... počátky, konce, povinnost, štěstí... Ostatní si nepamatuju.“

„Kolik provincií je na zhubanském území?“

„Osm. Co to má všechno zna-“

„A kolikrát denně Zhubani medituji?“

„Osmkrát. Mají rádi osmičky, jsi spokojený?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Kolik nájezdníků jsi říkal, žes viděl kukátkem?“

„Se- Kruci, Parsusi!“ vykřikl. „Podívej se -“

Před očima se mi mihlo rudé hedvábí a hnědá kůže, když se zničehonic odkudsi vynořil vysoký svalnatý muž, vrhl se na Harrexe a srazil ho z koně. Útočník mi stěžl věnoval pozornost, sáhl si k pasu a v pravé ruce se mu objevil krátký nůž. Spodním vrhem ho hodil po Parsusovi a zasáhl ho do pravého ramene. Mladší šerif vykřikl, tělo se mu v bolestech zkroutilo dozadu a vzápětí se i on svalil z koně na zem.

Zoufale jsem se snažil vykrotit z řemenů, kterými jsem byl připoután ke koňskému boku, ovšem s pramalým

úspěchem vzhledem k tomu, že jsem měl stále na rukou pouta.

Zhubanský válečník měřil skoro dva metry a vypadal dost silný na to, aby shodil mě i s koněm a púlkou Darome do propasti. Opálenou tvář měl odhalenou, takže bylo vidět osm hvězd vytetovaných na čele. Obě tváře měl zbrázděné čtyřmi širokými čarami, které připomínaly lícousy divoké kočky. Od hlavy až k patě byl zahalený do červené látky přepásané hnědými řemeny. Rudá elita. Co sakru dělal člen elity u obyčejné bandy nájezdníků?

Harrex, stále ještě na zemi, se rozmáchl svým šerifským obuškem proti útočnickovu kolenu. Člen elity ladně uskočil a zdvihl ruce před sebe v jednom z těch zhubanských obranných postojů, které nikomu jinému nedávají smysl. Ani se neobtěžoval vytáhnout další nůž. Na Harrexovu obranu je dlužno dodat, že tento pohyb mu umožnil postavit se na nohy, a i on mohl zaujmout postoj proti svému protivníkovi.

„Reichisi,“ zvolal jsem. Malý kočkoveverčák vyskočil na hřbet mého koně. „Sundej mi to.“

Kočkoveverčák na mě pohlédl, jako bych byl opilý. „Co že mám udělat? Prokousat se tvými náramky?“

„Použij klíč, idiote.“

„Má ho Harrex,“ odtušil Reichis. „Viděl jsem, jak si ho dává do pouzdra na opasku.“

„Proč jsi ho neukradl, když tě krmil?“

Reichis svěsil čenich na prsa. „Já...“

„Nenapadlo tě, že by se nám mohlo hodit, kdybys ten klíč ukradl? Co jsi to za zloděje?“

„Hladový?“

Šerif Harrex tvrdě dopadl na zem a obušek mu vyklouzl z ruky. Zhuban ho ještě nakopl do břicha, aby si mohl být jistý, že už nevstane. Potom obr věnoval pozornost mně. Na obličejí měl několik hnědých šmouh. Popadl Reichise pod krkem a držel ho tak daleko od sebe, aby na něj nedosáhly kočkoveverčákovy drápy.

„Jsi divoká, potvůrko,“ pronesl lámanou daromanštinou, podle všeho kvůli mně. „Avšak Čtvrtá zásada oddanosti vládne zvířatům i zemi.“

Odhodil Reichise dobrých deset metrů daleko, kde kočkoveverčák dopadl se zlověstným žuchnutím.

„Za tohle zaplatíš,“ řekl jsem.

Zhuban se usmál. „Mám ti sundat pouta, abys to mohl zkusit?“

„Není třeba.“

Přikývl. „Protože ať jsi volný, nebo ne, byl bych s tebou hotový ve vteřině, souhlasíš?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, protože jsi trefil šerifa Parsuse do pravého ramene a já mám pocit, že je levák.“

Člen elity vytřeštil oči a z břicha mu vyrazil hrot šipky kuše. Otočil se kolem své osy, takže se ocitl zády ke mně a klesl k zemi. Za ním jsem uviděl Parsuse s nožem stále ještě zabodnutým v pravém rameni a kuší v třesoucí se levé ruce. Mladík s pihatou tváří vypadal, jako by chtěl něco říct, už se k tomu ale nedostal. Jeho oči nabyly skelného výrazu a zhroutil se v bezvědomí na zem.

Otočil jsem hlavu a hledal ostatní. Reichis, Zhuban a oba šerifové byli v bezvědomí. Zůstal jsem bezmocně připoutaný ke koňskému boku a přemítal, jestli se někdo z nich probere dřív, než k nám dorazí ostatní nájezdníci.

Klec a kuše

Ocenil jsem, že jako první se vzpamatoval šerif Harrex. Zhubanský válečník mu zasadil několik těžkých ran, přesto se mu podařilo s bručením a hekáním postavit na nohy a setřást následky úderů. Šerif zkoumal své okolí a trpce se zasmál při pohledu na mě v poutech, omráčeného Parsuse, potácejícího se Reichise a nehybného člena zhubanské elity, který snad umíral kvůli šipce v břiše.

Harrex nejprve přistoupil ke členovi elity. Nenakopl ho, ani nebodl – což by většina vojáků a strážných, se kterými jsem se dosud setkal, jistě udělala. Ale takoví už šerifové jsou: mají svá pravidla, podle kterých hrají za všech okolností, bez ohledu na to, jaké karty jim byly rozdány. Člověk nemůže neobdivovat jejich posedlost tím vším. Nasadil Zhubanovi náramky. Hlasité cvaknutí ve mně vyvolalo pocit, že se má vlastní pouta o něco stáhla.

„Škoda, že tě nemůžu rozvázat, chlapče,“ řekl mi a začal ošetřovat Parsusovo zranění. „Pomoc by se mi docela hodila.“

„Co kdybych ti dal své slovo, že neuteču? Nejspíš bys mi nevěřil.“

Harrex na mě s úsměvem pohlédl. „Víš co, chlapče? Asi bych ti věřil. Ale ty mi své slovo nikdy nedáš, vid’?“

„Já -“

Harrex vytáhl Parsusovi nůž z ramene a mladší šerif tlumeně zasténal. Musel jsem obdivovat jeho nezdolnost. Potom vzal Harrex měděnou baňku a nalil z ní na zraněné místo vazkou tekutinu. Měla stejnou barvu jako baňka, a když se dotkla rány na Parsusově rameni, zajiskřila.

„Je to opravdu...?“

Harrex přikývl. „*Aquae sulfex*. Účinnější než *oleus regia* a dvakrát dražší.“ Vzdychl a přešel k členovi zhubanské elity. Polil okolí rány na břiše trochou tekutiny a vytáhl šipku.

„Ty tím plýtváš na toho chlapa? Pokusil se tě zabít.“

Starý muž pokrčil rameny. „Teď je mým zajatcem a šerif Colfax by mi dal srazit hlavu, kdybychom ho bezpečně nedopravili před královnin soud.“

Colfax byl proslulý velitel šerifů. Jak proslulý? Dokonce i já jsem o něm slyšel, a to jsem nikdy nebyl v hlavním městě Darome. Nicméně jsem pochyboval, že by si dělal těžkou hlavu kvůli jednomu zhubanskému nájezdníkovi. „Vždyť toho tvého zajatce oběsí po nejkratším procesu na světě,“ řekl jsem.

„Jo, nejspíš. Ale to není můj problém. Já jsem muž zákona, synu. Mým úkolem je dostat tohohle chlapíka před soud, živýho a zdravýho.“

O několik metrů dál jsem uslyšel šouravé kroky. Otočil jsem hlavu a uviděl Reichise, jak se loudá k nám. „Řekni šerifovi, ať se jde projít, Kellene. Ušetřím mu starosti se soudními výlohami.“

Harrex pomalu vytáhl zpoza opasku nůž. „Tvůj malej přítel vrčí, synu. Přivolej si ho, abych mu nemusel ublížit.“

Uslyšel jsem další zasténání. Parsus se s námahou stavěl na nohy a začal nabíjet svou kuši.

Reichis vycenil zuby. „Dostanu je všechny.“

„Nebud' hlupák, Reichisi,“ řekl jsem.

„On ti vážně rozumí?“ zeptal se Parsus. Přistoupil blíž k nám, ale kuší neustále mířil na Reichise. Čas šimrání na břišku a chutných pamlsků pomínul; teď viděli Reichise takového, jaký doopravdy byl: desetikilometrová přišera nacpaná do půl metru prašivého kožichu.

Harrex vstal a vykročil k Parsusovi. „Dej mi tu kuši a dojdi ke koni se zásobama pro past na králíky.“

Po chvíli se Parsus vrátil se čtvercovou kovovou klecí, dost velkou na to, aby se do ní Reichis vešel. Mladý šerif ji postavil na zem s padacími dvířky otevřenými. Reichis zavrčel. Znamení černého stínu kolem levého oka se mu zavlnila a roztočila.

„Poslyš, Kellene,“ pravil šerif Harrex. „Existují dvě, a jenom dvě možnosti, jak to bude dál. Ty teď řekneš svému malému příteli, aby vlezl do té klece a choval se slušně, a já ti přísahám, že ať se stane cokoli, pustím ho na svobodu, až bude po všem. Nechci mu nijak ublížit, ale nemůžu ani připustit, aby mi v noci rozsápal obličej. Druhá možnost je ta, že ten problém odstraním dřív, než nastane.“

„Do té zatracené klece nevlezu ani za nic, Kellene,“ zaprskal Reichis.

Harrexův prst na spoušti kuše sebou zacukal. „Já si nedělám legraci, Kellene. Kočkoveverčák půjde do té klece. Živej, nebo mrtvej, ale půjde.“

„Reichisi,“ řekl jsem pomalu, „poslouchej, musíme na to jít chytře. Musíš –“

Kočkoveverčák na mě zavrčel a mě napadlo, jestli ho nezačíná ovládat černý stín – jestli proto není tak rozzuřený. A protivný. „Zbabělče,“ zamručel hlasem hlubším než obvykle. „Tak na to jdi chytře. Uteč. Schovej se. Hledej výmluvy. Takhle je to u tebe vždycky. Nikdy jsem ti neměl pomáhat vzít roha z domu tvých rodičů ten den, kdy tě odpáskovávali, Kellene. Ve skutečnosti jsi odtamtud nikdy neodešel.“

„Reichisi, on tě zastřelí!“

Korálkovitá očka se rozzářila a jeho kožich změnil barvu na bílou a červenou, aby splynul se sněhem a krví kolem něj. „Možná. Možná ne. Je starý a vyděšený. Vsadím se, že mine. Já ne! Jsem si zatraceně jistý, že se nenechám strčit do klece.“

„Šerife, prosím, pojďme vymyslet něco jiného,“ žadonil jsem.

Harrex zavrtěl hlavou. „Je mi líto, chlapče.“

„Reichisi, vlez do té zatracené klece. Oni tě zabijí!“

Kočkoveverčákova očka byla upřena na Harrexe. Ohrnul pysky, skoro jako by se usmíval.

Parsus udělal krok k Harrexovi. „Mám nápad. Možná by se to dalo vyřešit tak, že bysme třeba jenom –“

Reichis udělal tři rychlé kroky a vymrštil se do vzduchu proti Harrexovu obličejí. Osrstěná blána mezi předníma a zadníma nohama nabrala vítr právě v okamžiku, kdy šerif stiskl spoušť kuše. Viděl jsem, jak šipka vnikla do Reichise a síla nárazu na okamžik zastavila energii jeho těla, které se vzápětí zhroutilo na zem.

Krev a voda

Polovinu noci jsme sjížděli horskými průsmyky, až konečně sníh a led vystřídaly silnice dlážděné kočičími hlavami, které označovaly konec pohraničního pásma a začátek daromanské državy. Nyní, když už nám od zbytku oddílu zhubanských nájezdníků nehrozilo žádné nebezpečí, nařídil Harrex zastavit a sundal mě z koně. Vzápětí učinil totéž s členem elity. Parsus rozdělal oheň a rozdál nám sušené maso s hnědým chlebem, načež dal na oheň vařit konvici s vodou na kávu.

Seděli jsme u ohně a po většinu času mlčeli. Harrex se držel v bezpečné vzdálenosti, aby měl dostatek času chopit se své opět nabitě kuše a vyřídít nás, kdybychom se na něho člen elity nebo já pokusili zaútočit. Zhuban nejedl a trávil čas střídavě meditací, nebo na nás ostatní vrhal zuřivé pohledy. Harrex měl zřejmě nervy ze železa. Nikoho si nevšímal a věnoval se prohlídce a čištění svých zbraní. Parsus se usadil vedle klece, ve které leželo Reichisovo bezvládné tělo, a čas od času do ní strkal prst, aby lehce pohladil kočkoveverčákovu provlhlou srst.

„Koleduješ si, že o ten prst přijdeš, jestli se to zvíře probere,“ varoval ho Harrex s očima stále upřenýma na svůj dlouhý nůž. Zavrtěl hlavou, jako kdyby na noži objevil zub. „Největší pitomost, jakou jsem kdy slyšel, vyplývat na takovou potvoru *aquae sulfex*.“

Parsus vytáhl prst z klece. „Nebyla to vina našeho malého bracha. Byl jen statečnej, snažil se bránit svého pána.“

„Obchodního partnera,“ odušil jsem mechanicky.

„Cože?“

„To je jedno.“

Harrex zafuněl. „Vy dva si jeden druhého zasloužíte.“

Hleděl jsem na hromádku chlupů v kleci. Dýchala. Aspoň že to. „Děkuju,“ řekl jsem.

Oheň zapraskal a zrak mi zabloudil na sušené maso na plechovém talířku přede mnou. Měl jsem hlad. Šerifové byli tak hodní a přehodili mi náramky, takže jsem měl teď ruce před sebou, ale kdybych uchopil maso prsty, znamenalo by to, že bych přišel o jediný trumf, který mi ještě zbýval. Bylo na nich právě tolik prášku, že kdyby se mi podařilo vymyslet nějaký způsob, jak se zbavit pout, možná bych se mohl pokusit o ještě jeden závěrečný odpal.

„Jan'tepe,“ zavrčel na mě příslušník zhubanské elity. Promluvil tak tiše, že jeho hlas skoro zanikl v praskotu ohně.

„Cože?“ otázal jsem se.

„Jsi Jan'tep?“ Pronesl tu otázku zvláštním tónem, jako kdyby chtěl, aby zněla urážlivě.

Přikývl jsem.

„*Naghram*, he?“ ušklíbl se. Teď už nebylo třeba žádné modulace hlasu, aby bylo jasné, že svá slova míní jako urážku.

Abych mu nekřivdil, je pravda, že před mnoha staletími mnozí Jan'tepové skutečně byli eunuši. Věřili, že kastrace zbavuje mysl vrozené touhy po páření a tudíž jim umožňuje lépe se soustředit na magii. Ukázalo se, že je jenom zbavila varlat. Také proto, že dnes už jan'tepských mágů zase tolik nezbyvá, je otázka reprodukce pro můj lid stěžejní.

Šerifové nasadili Zhubanovi náramky stejně jako mně, takže jsem se nemusel obávat, že se osvobodí a zabije mě, ale stále jsem v něm viděl hrozbu. Probodával mě pohledem tak, jak to mají Zhubani v oblíbě – jako kdyby si mysleli, že dokážou člověka zvážit a změřit jenom tím, že na něj budou civět. Možná to uměli. Ale stejně tak jsem to uměl i já, ačkoli to, co jsem viděl, mi na klidu nepřidávalo. Měl oholenou hlavu a košile bez rukávů odhalovala svaly, které zcela jasně ukazovaly, že v pěstním souboji bych se s ním nemohl měřit. Paže měl poseté jizvami, které prozrazovaly vojáka, byly však opálené až po zápěstí, stejně jako zbytek jeho těla. Ruce měl naproti tomu bílé a hladké. Harrex mu stáhl rukavice a spálil je. Členové Rudé elity nosí rukavice, které jim brání dotýkat se „nečistých“, což jsou v podstatě všichni, kdo nejsou Zhubani.

Zabiják přesunul pohled ze mě na bod ve vzduchu přímo před sebou. Ohnul spoutané ruce před tělem, jako kdyby chtěl někoho uškrtit. Zůstal v této poloze po několik minut, dokud nebylo celé jeho tělo zbrocené potem.

„*Dehbru habat*,“ zašeptal jsem mimoděk. Zhubanovy oči na mě na zlomek vteřiny pohlédly, aby se vzápětí vrátily ke své imaginární oběti. Pomyslel jsem si, zdali už šerifové něco cítí. Panují zvěsti, že členové Rudé elity dokážou rozdrtit průdušnici nepříteli i na dálku. Sám jsem nikdy nic

takového neviděl, dokonce jsem ani neviděl nikoho se o to pokoušet. Přišlo mi to jako zbytečná námaha vzhledem k tomu, že šerifové byli přímo na místě; kdyby opravdu chtěl tolik riskovat, stačilo, aby po jednom z nich skočil a popadl ho za krk. Teprve pak jsem si uvědomil, že má ruce příliš blízko u sebe a příliš nízko. Nebyl to krk muže, co si představoval; byl to dětský krk.

„Moc daleko,“ řekl nakonec. „Ta malá děvka je příliš daleko odsud.“

„Kdo?“ zajímal jsem se.

Kývl hlavou k šerifům. „Ta drzá malá holka, kterou nazývají královnou. Jsme od ní moc daleko a mé dehbru habat je moc slabé.“

„Ach, to mě opravdu mrzí. Nešlo by, abys odstranil ty šerify? Pak bychom se mohli osvobodit a jít si každý po svých.“

Zavrtěl hlavou a ukázal mi dlaně. Byly pokryté složitými symbolickými obrazy. „Dehbru habat je vysoká magie, kterou nám svěřili andělé druhého souhvězdí. Jméno cíle je vtištěno do našeho těla mistry astronomy. Trest smrti, který přináším já, platí pouze pro to děvče.“ Rysy měl zkřivené zklamáním. „Musím k němu být blíž, mnohem blíž.“

Většina civilizací na kontinentu by považovala víru v anděly za formu náboženství, avšak Zhubané na to namítají, že neuctívají bohy a jsou tudíž ateisté se světovým názorem filozoficky a vědecky podloženým. Vlastně považují náboženství – totiž všechno, co se neshoduje s tím, v co věří oni – za dětinské pověry. Kdybyste se někdy náhodou setkali se zhubanskou Rudou elitou, doporučil bych vám, abyste se je nepokoušeli upozorňovat na

mezery v jejich logice. „Myslím, že spíš než se pokoušet nás zabít ses měl pokusit proklouznout do hlavního města,“ poznamenal jsem.

Potrásl hlavou. „Hloupý naghrame. Nedokázal bych se k ní přiblížit ani na tisíc kroků. Jedině kdybych –“

„Jedině kdybys byl před ní přiveden jako odsouzenec k smrti.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Ty jsi *chtěl*, aby tě zajali.“

Usmál se. „Myslíš si, že by mě ti dva blbečci dokázali zastavit, kdybych jim to nedovolil?“

„Takže všechno jde podle plánu?“

„Ne. Udělal jsem hloupost. Myslel jsem si, že se pokusí ke mně připlížit a uhodí mě obuškem. On se ale zachoval jako zbabělec.“ Obr zlostně ohrnul rty při pohledu na ovázanou ránu, kterou po sobě zanechala šipka z kuše.

„Ale *aquae sulfex*...“

Potrásl hlavou. „Jejich lék je účinný, ale asi mám nějaké vnitřní zranění. Přijdu na popravu příliš oslabený, abych mohl provést dehbru habat.“

„Vypadá to, že ji budeš muset uškrtnit tradičním způsobem,“ řekl jsem.

Odplivl si a zvedl ruce. „Nemám rukavice,“ opáčil. „Člen elity se nesmí dotýkat těl nečistých, dokonce ani, když je má zabít.“

„Když hezky poprosíš, někdo ti ty rukavice určitě půjčí. Nebo aspoň palčáky. Uměl bys někoho uškrtnit v palčácích?“

„Vysmíváš se mi, naghrame. Rukavice, které nosíme, když zabíjíme nečisté, musejí být posvěceny samotnou Božskou astronomkou. Spása duší není záležitostí pletařů.“

„Tak to tě čeká spousta práce,“ odušil jsem.

„Cesta osudu není snadná, naghrame. Ale až zemřu, vystoupám po stu tisících schodech a zaujmu své místo na velkém kole, kde budu sedět po boku andělů osvícení. Ty? Ty budeš tisíc let hořet. Měl by ses vydat po cestě rozumu, dokud je ještě čas.“

Ukázal jsem si na černý stín kolem levého oka. „Myslím, že o mém posmrtném životě je už rozhodnuto.“

Zhuban se naklonil, aby si mě lépe prohlédl. „Ta znamení, spojené půlkruhy jako srpký měsíce a šlahouny břečťanu kroutící se jako rozzuření hadi... jsi svým lidem považován za svatého muže?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Právě naopak. Jsem...“ Jak mám sakra vysvětlit zhubanskému fanatikovi, co je to černý stín? „Mohl bys mě nazývat odpadlíkem, i když nechtěným.“

Přikývl. „Pak je všechno v pořádku. Zabiješ tu královskou čubku místo mě.“

„Proč bych to u všech všudy měl dělat?“

„Uvěznili tě pro nějaký zločin, ne? Možná jsi někoho zabil?“

Potřásl jsem hlavou. „Omylem jsem si utřel krev do daromanské vlajky, takže jsem vlastně vyhlásil impériu válku.“

Zhuban se chraplavě zasmál. „Ješitný a pověřivý národ, tihle Daromani. To bude také příčina jejich zkázy.“ Naklonil se ke mně. „Teď mě poslouchej, naghrame. Až tě připraví na smrt, přivedou tě před ni. Budou očekávat, že budeš prosit o život, což nám velí pud. Nepros. Nakonec to tak jako tak vyjde nastejno. Místo toho soustřeď svůj zrak a mysl a hledej příležitost – okamžik, kdy ji budeš moci zabít. Třeba bys mohl u sebe ukrýt nějaký nožík? Nebo když se to nepovede, použij ruce a rozdrť jí hrdlo.“

„Takže podle tebe se mám vzdát rychlé smrti, aby mě mohli mučit po celé dny?“

Ušklíbl se a znechuceně vrtěl hlavou. „Zbabělče! Nechápu tvůj způsob uvažování. Co záleží na bolesti tomu, kdo jedná v souladu s osudem?“

Pokrčil jsem rameny. „Ten ‚osud‘ mi dal jen tahle znamení kolem oka, kvůli kterým mě pronásleduje každý muž, žena a kdejaký hňup, který má ponětí, co jsou zač. Jinak mi ‚osud‘ moc nemá co říct.“

„Zatím. Vesmír k tobě promlouvá skrze mě, naghrame. Pokud je však tvá duše příliš zkažená, aby naslouchala jeho slovům, pak věz toto: u daromanského dvora jsou i tací, kteří očekávají, že se ta věc stane. Zabij královnu a oni tě ochrání. Mysli, naghrame, na odměnu, které se ti od nich dostane!“

Uvažoval jsem o jeho slovech. Sloužit jakémusi barbar-skému zhubanskému učení se sice neshodovalo s mými představami o poklidném životě, ale postupem času jsem si zvykl, že za svůj život musím zaplatit třeba i tu nejhroznější cenu. A peníze? Peníze znamenaly svobodu. Znamenaly víc možností, že najdu někoho, kdo vyléčí můj černý stín dřív, než mou duši zcela ovládne démon, nebo než mě nějaký milovaný příslušník mého klanu konečně ve vší počestnosti sprovodí ze světa. Peníze byly to, co jsem opravdu nutně potřeboval.

Mohl bych zavraždit královnu? Zřejmě ještě dítě? Pohlédl jsem na Reichise. Co se s kočkoveverčákem stane, když mě zabijí? I když se šerifové snažili chovat milosrdně, ten malý prevít po nich půjde, dokud se nedočká odplaty. Harrex do něho vypustí další šipku a potom už tu nebude žádná *aquae sulfex*, která mu zachrání život.